

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyně Mgr. Andrey Veselé a Mgr. Jany Jurečkové ve věci

žalobkyně: **E. K.**, st. přísl. Ruské federace

zastoupená advokátem Mgr. Pavlem Kehlem
se sídlem Panská 895/6, Praha 1

proti

žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 31. 5. 2018, č. j. MV-46268-4/SO-2018,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalobkyně podala dne 22. 9. 2016 u Ministerstva vnitra, oboru azylové a migrační politiky (dále jen „OAM“ nebo „správní orgán prvního stupně“) žádost o povolení k trvalému pobytu na území České republiky (dále jen „žádost“), podle § 68 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon“). Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně ze dne 9. 2. 2018, č. j. OAM-15152-27/TP-2016, byla žádost žalobkyně podle § 75 odst. 1 písm. f) zákona zamítnuta, když správní orgán prvního stupně konstatoval, že celkové období nepřítomnosti žalobkyně na území ke dni podání

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

žádosti činilo v součtu 595 dnů.

2. Proti rozhodnutí podala žalobkyně dne 13. 3. 2018 odvolání, o němž žalovaná rozhodla žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 31. 5. 2018, č. j. MV-46268-4/SO-2018 (dále jen „napadené rozhodnutí“), tak, že odvolání zamítla a napadené rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdila.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

3. Žalobkyně proti napadenému rozhodnutí zaprvé namítá, že je dle jejího názoru nezákonné a nepřezkoumatelné, když předně mělo dojít k porušení § 89 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), když žalovaná nepřezkoumala soulad odvoláním napadeného rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a souvisejícího řízení v rozsahu všech žalobkyní uvedených odvolacích námitek. Tím mělo rovněž dojít k zatížení napadeného rozhodnutí nepřezkoumatelností pro rozpor s § 68 odst. 3 správního řádu.
4. Odvolací námitky žalobkyně, které měly být žalovanou při vypořádání odvolání opomenuty, zahrnovaly žalobkyní tvrzenou nezákonnost aplikace Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 2016/399 ze dne 9. 3. 2016, kterým se stanoví kodex Unie o pravidlech upravujících přeshraniční pohyb osob (Schengenský hraniční kodex), (dále jen „Nařízení“) pro účely žádosti žalobkyně o udělení povolení k trvalému pobytu, a to zejména článku 12, kdy žalobkyně uváděla, že toto nařízení se vztahuje výhradně na výpočet délky pobytu během krátkodobého pobytu s odkazem na čl. 6 odst. 1 a 2 Nařízení (na základě krátkodobého víza či na základě pobytu bez víza pro občany států požívajících výhod bezvízového styku), avšak nikoliv pro výpočet délky doby přítomnosti na území coby podmínky pro povolení k trvalému pobytu. Dle žalobkyně se správní orgán prvního stupně v řízení nesprávně domníval, že má žalobkyně nést v řízení důkazní břemeno ohledně chybějících otisků vstupních či výstupních razítek v cestovním dokladu, když neexistuje žádná platná právní norma potvrzující tuto domněnku. To je také dle žalobkyně důvod, proč tato na výzvu správního orgánu prvního stupně na doložení (prokázání) délky pobytu v reakci na „zjištěnou“ nepřítomnost na území nereagovala, když dle jejího přesvědčení doložila vše nezbytné ve smyslu § 68 zákona. Kromě toho je pak správní orgán s odkazem na § 6 odst. 2 správního řádu oprávněn vyžadovat podklady od dotčených osob jen tehdy, stanoví-li tak právní předpis, čemuž tak v tomto případě není. K tomu žalobkyně dále uvedla, že použití Nařízení nemůže být odůvodňováno tím, že absentuje jakýkoli jiný právní předpis, který by podmínky zkoumání délky doby na území pro účely žádosti o povolení k trvalému pobytu upravoval a nelze jej užít ani na základě analogie, kdy zákon, Směrnice Rady 2003/109/ES ze dne 25. 11. 2003, o právním postavení státních příslušníků třetích zemí, kteří jsou dlouhodobě pobývajícími rezidenty (dále jen „Směrnice“) a Nařízení stanovují pro jednotlivá pobytová oprávnění specifické a odlišné podmínky.
5. Žalobkyně dále v této souvislosti namítala nezákonnost spočívající v postupu správních orgánů při výpočtu doby nepřítomnosti na území z údajů z cestovního dokladu pro rozpor s čl. 6, 11 a 12 Nařízení, když dle žalobkyně z článku 6 Nařízení vyplývá, že toto je použitelné pouze pro potřeby členských států pokud jde o naplňování podmínek krátkodobého pobytu. Žalobkyně dále doplnila, že dle jejího mínění nedává žádný jiný právní předpis správním orgánům kompetenci k posuzování délky jejího pobytu ze

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

vstupních a výstupních razítek v cestovním pasu. Absence takového zákonného ustanovení dle názoru žalobkyně znamená, že správní orgán nemá takovouto kompetenci, tj. nemůže na délku pobytu pro účely žádosti o povolení k trvalému pobytu usuzovat z těchto razítek. Žalobkyně nijak nerozpориje, že je cestovní pas veřejnou listinou, která, není-li dokázán opak, potvrzuje pravdivost toho, co je v ní potvrzeno. Cestovní pas ale potvrzuje zejména a především totožnost jeho držitele. Pokud by měl cestovní pas kromě uvedeného potvrzovat také délku pobytu jeho držitele na území členských států Schengenu, bylo by téměř nemožné určit autoritu, která by za toto potvrzení nesla odpovědnost. K tomu žalobkyně doplnila, že veřejná listina je veřejnou listinou proto, že autorita, která ji vydává, odpovídá za její obsah a za skutečnosti v ní uvedené s tím, že pokud by tomu tak nebylo, musela by nutně nést odpovědnost za nesprávný obsah. Tato autorita ale již nemůže nést odpovědnost za to, zda do veřejné listiny (cestovního dokladu) budou či nebudou jinými autoritami či osobami vyznačována vstupní či výstupní razítka. Výše uvedené by dle žalobkyně vedlo k absurdnímu závěru, kdy za skutečnosti uvedené v cestovním pasu (tedy za vyznačení/nevyznačení konkrétního razítka) nebude nést odpovědnost nikdo. Správní orgány obou stupňů tak dle žalobkyně porušily ustanovení § 3 správního řádu, neboť při vyhodnocení délky pobytu žalobkyně na území vycházely z razítek v cestovním pasu, aniž by k tomu měly zákonné zmocnění. Omluvou takového postupu pak podle žalobkyně nemůže být ani skutečnost, že takto postupují v jiných případech – naopak toto by spíše dokumentovalo hloubku problému systémového pochybení.

6. Žalovaná se pak dle žalobkyně rovněž nevypořádala s její námitkou, že § 68 odst. 2 písm. e) zákona připouští v souladu s čl. 4 odst. 3 pododst. 2 Směrnice, aby překročení v souhrnu 310 nepřítomnosti za podmínky nepřekročení 6 po sobě jdoucích měsíců nepřítomnosti sice způsobovalo nezapočitatelnost, ale nikoliv narušení nepřetržitelnosti. Ustanovení Směrnice byla dle žalobkyně provedena (transponována) do vnitrostátního práva a to zcela korektně zákonem č. 161/2006 Sb. Dle žalobkyně se správní orgán prvního stupně snažil až urputně dokázat, že k řádné transpozici Směrnice do českého právního řádu nedošlo a v předmětném řízení tak musí být přímo v rámci eurokonformního výkladu použity podmínky obsažené ve Směrnici. S tímto závěrem správního orgánu prvního stupně se však žalobkyně neztotožňuje a uvádí, že Směrnice výslovně umožňuje odchylky podle vnitrostátního práva, zejména, aby delší období nepřítomnosti než je uvedeno v čl. 4 odst. 3 pododst. 1 Směrnice neznamenalo přerušení doby uvedené v čl. 4 odst. 1 Směrnice, když tato možnost byla využita v § 68 odst. 2 písm. e) zákona. K tomu žalobkyně dále uvádí, že soulad § 68 zákona s čl. 4 odst. 3 Směrnice ve svém rozhodnutí konstatuje rovněž žalovaná.
7. Správní orgán prvního stupně pak podle žalobkyně nikterak nezpochybňuje oprávněnost jejího pobytu na území České republiky a dokonce uvádí, že celková doba oprávněného pobytu žalobkyně na území České republiky na základě dlouhodobého víza a na základě povolení k dlouhodobému pobytu dle Cizineckého informačního systému činila ke dni podání žádosti více než 5 let. Tento správní orgán se však dle žalobkyně mylně domnívá, že mohlo dojít k přerušení doby uvedené v § 68 odst. 1 zákona v případě, pokud by nepřítomnost žadatele ve svém souhrnu přesáhla 310 dnů, a to i v případě, kdy jednotlivá období nepřítomnosti nepřesáhla 6 po sobě jdoucích měsíců. Správní orgán prvního stupně dle žalobkyně nesprávně argumentuje § 68 odst. 2 písm. e) zákona a dle jejího názoru by se s odkazem na čl. 4 odst. 3 pododst. 2 Směrnice neměl zajímat o důvody nepřítomnosti žalobkyně v případě, kdy se u ní neevidují případy nepřítomnosti přesahující 6 po sobě jdoucích měsíců, protože zákon v souladu se Směrnicí nepovažuje takovéto případy

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

nepřítomnost za přerušení běhu pěti let pobytu požadovaných pro udělení jak povolení k trvalému pobytu, tak i statusu rezidenta, a to i v případě, že doba nepřítomnosti v souhrnu překročila 310 dnů, když se v takovéto situaci období nepřítomnosti pouze nezapočítávají. U doby nepřítomnosti přesahující 6 měsíců, ale nepřesahující 12 po sobě jdoucích měsíců se pak sice důvod prokazuje, ale u žalobkyně se v průběhu předmětného řízení neprokázala. Jelikož žalobkyně v době podání žádosti pobývala na území České republiky cca 9 let, nemá dle jejího názoru pro účely posouzení předmětné žádosti počítání souhrnné doby nepřítomnosti žalobkyně v období od 16. 9. 2012 do 22. 9. 2016 smysl, jelikož dokonce i odečtení celého uvedeného období od celkové doby pobytu žalobkyně nezpůsobí pokles celkové doby pobytu pod potřebných 5 let. Žalovaná pak sice ve svém rozhodnutí tvrdí, že na základě razítek v cestovním pasu žalobkyně bylo spolehlivě zjištěno, že tato pobývala na území České republiky s absencí na území v délce 601 dnů, ale nereaguje na to, že nebylo prokázáno ani jedno období nepřítomnosti delší než 6 měsíců, proč tak dle žalobkyně nedošlo k přerušení běhu pěti let pobytu požadovaných pro udělení povolení k trvalému pobytu. Byť žalobkyně nesouhlasí s výpočtem její nepřítomnosti na území dle cestovních razítek v cestovním pasu, s ohledem na výše uvedenou argumentaci nemá ani tato skutečnost vliv na přerušení běhu požadovaných pěti let pobytu.

8. Žalobkyně dále namítla nezákonnost rozhodnutí spočívající ve směřování podmínek pro udělení povolení k trvalému pobytu a pro přiznání statusu dlouhodobě pobývajících rezidentů ve státech ES. K tomu žalobkyně uvedla, že je třeba tyto dva samostatné statusy rozlišovat, kdy status rezidenta se přiznává podle § 83 a násl. zákona buď současně s udělením povolení k trvalému pobytu, anebo na žádost po splnění podmínky 5 let nepřetržitého pobytu na území v souladu s § 68 zákona; povolení k trvalému pobytu může být uděleno nejenom (na rozdíl od statusu rezidenta) po 5 letech pobytu podle § 68 zákona, ale i bez podmínky předchozího nepřetržitého pobytu na území podle § 66 zákona, tak i po době kratší než 5 let podle § 67 zákona, kdy toto potvrzuje odlišnost a samostatnost těchto statusů. Proto v praxi musejí dle žalobkyně nastávat situace, kdy žadateli žádajícímu současně o povolení k trvalému pobytu podle § 68 zákona, zejména v situaci dle § 68 odst. 5 věty druhé zákona, a o přiznání statusu rezidenta v souladu se Směrnicí, se uděluje pouze povolení k trvalému pobytu podle § 68 zákona. Tento svůj argument žalobkyně dále rozvádí, když upozorňuje, že správní orgán prvního stupně, který se s předestřeným názorem ve svém rozhodnutí neztotožnil, systematicky porušuje čl. 4 odst. 1 Směrnice tím, že přiznává status rezidenta osobám žádajícím v situaci uvedené v § 68 odst. 5 věty druhé zákona i přesto, že všechny takovéto osoby splňující podmínku nepřetržitého pětiletého pobytu nesplňují další důležitou podmínku oprávněného pobytu bezprostředně před podáním žádosti, jelikož platnost jejich povolení k dlouhodobému pobytu na území skončila ještě před podáním žádosti, což je podle čl. 4 odst. 1 Směrnice nepřekonatelnou překážkou pro přiznání statusu rezidenta. Žalobkyně pak dále v souvislosti s § 68 zákona uvádí, že toto ustanovení neklade tak přísné podmínky pro splnění podmínky 5 let předchozího pobytu pro udělení povolení k trvalému pobytu, jaké klade Směrnice pro přiznání statusu rezidenta, a pouze požaduje, aby žadatel ke dni podání žádosti pobýval na území nepřetržitě po dobu nejméně 5 let, což dle žalobkyně znamená, že může žadatel splnit tuto podmínku v jakémkoli souvislém časovém úseku svého oprávněného pobytu na území, trvajícím minimálně 5 let, přičemž jiný výklad podle ní nemá legislativní oporu.
9. Žalobkyně konečně namítala nepřezkoumatelnost závěru o délce pobytu na území pro rozpor s § 3 a § 68 odst. 3 správního řádu, kdy se pro případ, že by nebyly shledány

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

důvodnými její námitky vypsane výše, domnívá, že skutkový stav nebyl zjištěn tak, aniž by o něm nepanovaly důvodné pochybnosti, když pochybnosti musí panovat o délce pobytu žalobkyně na území, kdy z důvodů prezentovaných žalobkyní v odvolání jasně vyplývá, že výpočet této doby nezohledňuje lichá data v cestovním pasu žalobkyně. K tomu žalobkyně dále uvedla, že tuto odvolací námitku podpořila několika doklady, ze kterých vyplývá, že ve dnech, ve kterých má správní orgán prvního stupně za to, že žalobkyně na území České republiky nebyla, tady prokazatelně byla, když jednoznačně prokázala, že kalkulace doby pobytu na území dle razítek v cestovním pasu není přesná a že razítka v cestovním pasu jako důkaz pro tyto účely nemohou sloužit. V této souvislosti žalobkyně odkázala na systémy spravované Ředitelstvím služby cizinecké policie (IS OBZOR, IS KODOX), dle kterých je možné monitorovat pohyb cizinců na území. Z toho dle žalobkyně vyplývá, že přistoupení ke zkoumání délky pobytu z cestovního pasu nemůže být odůvodněno absencí jiného (spolehlivějšího) mechanismu, neboť tento již existuje a je toliko v kompetenci příslušných správních orgánů, aby tyto možnosti využily.

10. Žalovaná k výzvě soudu předložila příslušný spisový materiál spolu s písemným vyjádřením k žalobě, v němž navrhla její zamítnutí, neboť ji shledává nedůvodnou.
11. Žalovaná v písemném vyjádření k žalobě předně stručně shrnula řízení předcházející vydání žalobou napadeného rozhodnutí. Žalovaná dále uvedla, že trvá na zákonnosti a správnosti napadeného rozhodnutí a odmítá námitky uvedené v žalobě jako nedůvodné, když z cestovního dokladu žalobkyně č. 726625601 vyplynulo, že v průběhu 5 let před podáním žádosti o povolení k trvalému pobytu na území České republiky opustila území, a to v obdobích, které správní orgán prvního stupně v napadeném rozhodnutí podrobně uvedl. Nepřítomnost žalobkyně ve svém souhrnu činila celkem 601 dnů, což je více jak zákonem stanovených 310 dnů. I přes výzvu a poučení žalobkyně ke dni vydání rozhodnutí správnímu orgánu prvního stupně nepředložila žádné doklady, kterými by věrohodně deklarovala důvody své nepřítomnosti na území.
12. Žalobkyně pak v žalobě mimo jiné řešila problematiku podmínek pro získání povolení k trvalému pobytu na území a statut rezidenta. K tomu žalovaná upozornila, že při splnění dalších podmínek v obou případech je požadováno „5 let nepřetržitého pobytu na území“ (§ 68 odst. 1 zákona) a dle ustanovení § 83 odst. 1 zákona „*Ministerstvo v rozhodnutí o povolení k trvalému pobytu přizná cizinci právní postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta v Evropském společenství na území, jestliže cizinec splnil podmínku 5 let nepřetržitého pobytu na území*“ (§ 68)“.
13. Žalobkyně v žalobě argumentovala, že zákona v ustanovení § 68 odst. 1 ve znění účinném do 14. 8. 2017 nenařizuje splnit podmínku 5 let nepřetržitého pobytu na území bezprostředně před podáním žádosti, ale v libovolném časovém úseku během trvání platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. K tomu žalovaná uvádí, že v případě problémů vyplývajících z neexistující, nesprávné či nejasné transpozice směrnice do vnitrostátní právní úpravy, stanoví judikatura Soudního dvora Evropské unie, že příslušné vnitrostátní orgány členských států mají interpretovat a aplikovat vnitrostátní právní normy v souladu s unijní úpravou. To dle žalované vyplývá též z rozhodovací praxe a související judikatury obecných i správních soudů. Vzhledem k výše uvedenému žalovaná po porovnání příslušných ustanovení unijní úpravy (konkrétně Směrnice č. 109/2003 ES) a ustanovení § 68 zákona k tomu uvádí, že doba 5 let, po kterou má cizinec nepřetržitě pobývat na území, musí bezprostředně předcházet podání žádosti o povolení k trvalému pobytu, tak, jak je uvedeno v ustanovení čl. 4 odst. 1 výše zmíněné Směrnice. Žalovaná též odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2017, č. j. 5 Azs 234/2016-

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

21, dle kterého „Především ze směrnice 2003/109/ES, jakož i judikatury Soudního dvora EU a Nejvyššího správního soudu jednoznačně vyplývá, že podmínka oprávněného a nepřetržitého pětiletého pobytu musí být splněna již před podáním žádosti, a to bezprostředně před jejím podáním“.

III.

Posouzení žaloby

14. Městský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, kterými je v souladu s § 75 odst. 2 s. ř. s. vázán, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumání tohoto rozhodnutí městský soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu dle § 75 odst. 1 s. ř. s. Ve věci nařídil jednání a dospěl k závěru, že žaloba je nedůvodná.
15. Při posouzení soud vyšel z následující právní úpravy:
16. Podle § 68 odst. 1 zákona ve znění účinném do 14. 8. 2017 *se povolení k trvalému pobytu na žádost vydá cizinci po 5 letech nepřetržitého pobytu na území.*
17. Podle odst. 2 písm. e) tohoto ustanovení *se do doby pobytu podle odstavce 1 období nepřítomnosti cizince na území v průběhu doby pobytu podle písmen a) až d), pokud tato jednotlivá období nepřítomnosti nepřesáhla 6 po sobě jdoucích měsíců a pokud ve svém souhrnu nepřesáhla 310 dnů; pokud jedno období nepřítomnosti cizince na území nebylo delší než 12 po sobě jdoucích měsíců ze závažných důvodů, zejména jde-li o těhotenství a narození dítěte, závažné onemocnění anebo studium nebo odborné školení, nepřetržitost pobytu je zachována, přičemž toto období se do doby pobytu podle odstavce 1 nezapočítávají.*
18. Podle § 75 odst. 1 písm. f) ve znění účinném do 14. 8. 2017 *Ministerstvo žádost o vydání povolení k trvalému pobytu zamítne, jestliže v řízení nejsou potvrzeny důvody uvedené v žádosti o povolení k trvalému pobytu podle § 66 nebo nejsou splněny podmínky podle § 67 nebo § 68.*
19. Podle čl. 11 odst. 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 2016/399 ze dne 9. 3. 2016, kterým se stanoví kodex Unie o pravidlech upravujících přeshraniční pohyb osob (Schengenský hraniční kodex), (dále jen „Nařízení“), *se cestovní doklady státních příslušníků třetích zemí při vstupu a výstupu systematicky opatřují otiskem razítka.*
20. Podle čl. 12 odst. 1 tohoto nařízení *není-li cestovní doklad státního příslušníka třetí země opatřen otiskem vstupního razítka, mohou se příslušné vnitrostátní orgány domnívat, že držitel nesplňuje nebo přestal splňovat podmínky délky pobytu použitelné v dotčeném členském státě. Odst. 2 k tomu dále stanoví, že domněnku podle odstavce 1 je možné vyvrátit, pokud státní příslušník třetí země jakýmkoli způsobem předloží věrohodné důkazy, například v podobě jízdenky či letenky nebo svědectví o své přítomnosti mimo území členských států, o tom, že podmínky týkající se délky krátkodobého pobytu dodržel.*
21. Podle odst. 4 tohoto ustanovení, *se příslušná ustanovení odstavců 1 a 2 použijí obdobně v případě, že chybí výstupní razítko.*
22. Podle čl. 2 bodu 6) Nařízení, *se „státním příslušníkem třetí země“ rozumí každá osoba, která není občanem Unie ve smyslu čl. 20 odst. 1 Smlouvy o fungování EU a na kterou se nevztahuje bod 5 tohoto článku.*
23. Podle čl. 2 bodu 16) písm. a) Nařízení *se „povolením k pobytu“ rozumí všechna povolení k pobytu vydaná členskými státy podle jednotného vzoru stanoveného nařízením Rady (ES) č. 1030/2002 (23), a pobytové karty vydané v souladu se směrnicí 2004/38/ES;*

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

24. Ze správního spisu byly zjištěny tyto podstatné skutečnosti:
25. Žalovaná učinila dne 8. 8. 2017 pod č. j. OAM-15152-22/TP-2016 záznam do spisu týkající se nepřetržitosti pobytu žalobkyně na území České republiky. Z otisků přechodových (hraničních) razítek v cestovním pasu žalobkyně č. 72662501 byla zjištěna její nepřítomnost na území ČR v období 5-ti let předcházejících podání žádosti v trvání 601 dnů.
26. Žalobkyně byla následně výzvou ze dne 8. 8. 2017, č. j. OAM-1552-23/TP-2016, vyzvána k poskytnutí součinnosti spočívající v tom, aby v případě, že byla její výše uvedená nepřítomnost na území České republiky způsobena některým z důvodů v § 68 odst. 2 písm. e) a f) zákona tyto důvody uvedla a ve smysl § 52 ve spojení s § 50 správního řádu je doložila (prokázala). Jako příklad takovýchto dokladů k prokázání prvostupňový správní orgán uvedl lékařskou zprávu, potvrzení o studiu, potvrzení zaměstnavatele o vyslání do zahraničí či jiný doklad, který by věrohodně prokazoval důvod nepřítomnosti žalobkyně. Zároveň byla žalobkyně poučena, že doplnění žádosti o příslušné vyjádření a doklady je jejím právem, nikoli povinností, v souladu s § 52 správního řádu, dle něhož jsou účastníci povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení. Byla současně poučena, že případné předložené doklady budou jedním z podkladů pro vydání rozhodnutí. K tomu ve výzvě prvostupňový správní orgán uvedl souhrnný výpis příjezdů a odjezdů dle cestovního dokladu, kde je uveden počet dnů s konkrétními daty odjezdu/odletu - příjezdu/přiletu se závěrečným součtem 601 dní.
27. Žalobkyně reagovala podáním ze dne 11. 9. 2017, v němž k výzvě prvostupňového správního orgánu uvedla, že z její strany byla splněna podmínka 5 let nepřetržitého pobytu pro účely udělení povolení k trvalému pobytu dne 4. 8. 2013, a to proto, že plnění podmínky započalo dnem jejího vstupu na území České republiky dne 4. 8. 2008 a v průběhu uvedeného období nejsou evidována žádná období nepřítomnosti odpovídající podmínkám přerušení plynutí doby pobytu či nezapočitatelnosti dle příslušného ustanovení zákona. Proto dle žalobkyně posuzování udělení povolení k trvalému pobytu, na rozdíl od posuzování přiznání statusu rezidenta, v tomto případě nemůže být ovlivněno případným přerušením pobytu v období, kdy žalobkyně používala aktuální cestovní pas, a to proto, že podmínku 5 let pobytu splnila v době před vydáním uvedeného cestovního pasu, což je v souladu s příslušným ustanovením zákona. Další podklady dle výzvy žalobkyně nedoložila.
28. K první žalobní námitce žalobkyně týkající se tvrzené nezákonnosti a nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, když předně mělo dojít k porušení § 89 odst. 2 správního řádu tím, že žalovaná nepřezkoumala soulad odvoláním napadeného rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a souvisejícího řízení v rozsahu všech žalobkyní uvedených odvolacích námitek, a dále měla být nezákonnost způsobena postupem správních orgánů obou stupňů při výpočtu doby její nepřítomnosti na území z údajů z cestovního dokladu pro rozpor s čl. 6, 11 a 12 Nařízení, uvádí soud následující.
29. Soud předně uvádí, že neshledal žalobou napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je totiž nadevší pochybnost zřejmé, jaký skutkový stav byl posuzován za použití právních předpisů, které na posouzení věci přílehavě dopadají. K tomu je třeba zdůraznit, že na rozhodnutí správních orgánů obou stupňů soud podle ustálené judikatury správních soudů hledí jako na jeden celek. K právnímu posouzení věci učiněnému žalobkyní v průběhu řízení, který žalobkyně ve svém odvolání v podstatě opakuje, se obsírně vyjádřil již správní orgán prvního stupně. Žalovaná tak

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

právem zaměřila svou pozornost na důvody, které ji vedly k zamítnutí odvolání žalobkyně. Argumentace žalované je dostatečně podrobná, reaguje v ní na jednotlivé odvolací námitky, nikoli domněnkami či neurčitě, jak žalobkyně tvrdí, ale naopak, je z ní zřejmé právní stanovisko k posouzení zjištěného skutkového stavu k dané odvolací námitce. Žalovaná při posouzení důvodnosti odvolání vyšla nejen z platných právních ustanovení, ale i z judikatury správních soudů, zejména z rozsudků Nejvyššího správního soudu, které k jednotlivým sporným otázkám na podporu svých závěrů užíla, a to zcela v souladu se zákonem. Ve svém postoji k jednotlivým odvolacím bodům uvažila i relevantní právní předpisy Evropské unie, které správně aplikovala na projednávanou věc. Soud nemá, co by žalobou napadenému rozhodnutí vytkl a na důvody v něm a v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně uvedené odkazuje.

30. Pokud žalovaná nepolemizovala se všemi žalobcem předestřenými závěry ohledně jeho výkladu právních předpisů, nečiní to rozhodnutí nepřezkoumatelným. Soud v tomto odkazuje na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2019, č. j. 10 Azs 316/2018-60, které jsou zcela aplikovatelné i na rozhodovací činnost správních orgánů, jak rovněž konstatoval např. *rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 22. 6. 2015, č. j. 52 A 54/2015-45*: „*Nejvyšší správní soud úvodem poznamenává, že napadený rozsudek není nepřezkoumatelný, byť stěžovatelé na několika místech kasační stížnosti dovozují opak. Krajský soud detailně vypořádal veškeré žalobní body, jakkoliv se třeba nevyjádřil ke všem úvahám obsaženým v rámci jednotlivých žalobních bodů. Skutečnost, že se krajský soud nezabýval detailně každou dílčí námitkou uvnitř jednoho žalobního bodu, ještě nezakládá nepřezkoumatelnost rozsudku. To platí zejména u rozsáhlých žalob, jakou ostatně byla i žaloba stěžovatelů. Krajský soud nemusí nutně volit cestu vypořádání se s každou dílčí žalobní námitkou, ale naopak proti žalobě postaví právní názor, v jehož konkurenci žalobní body jako celek neobstojí. Případně svůj názor podpoří i odkazem na napadené rozhodnutí žalovaného. Pokud si tedy stěžovatelé myslí, že na jejich košatou a obsáhlou žalobu musel reagovat krajský soud ještě košatějším rozsudkem, mýlí se. Opačný závěr by směřoval k tomu, že u podání rozsáhlých, jako je i podání stěžovatelů, by bylo velmi obtížné sepsat „přezkoumatelný“ rozsudek. Takovéto pojetí nepřezkoumatelnosti by pak směřovalo k nekonečnému „ping pongu“ mezi NSS a soudy krajskými...“ Obdobně se vyjádřil i Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08: „*Není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné opONENTUŘE (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.*“
- 31. Soud dále zdůrazňuje, že bylo primárně na žalobkyni, aby prokázala, že splňuje podmínky § 68 zákona tj. že se na území ČR zdržuje nepřetržitě 5 let před podáním žádosti s úmyslem zde fakticky žít i do budoucna a nikoliv českým územím jen projíždět, přesně tak, jak bylo na ni, aby prokázala, že splňuje i další podmínky (např. znalost českého jazyka). Za situace, kdy v tomto směru nebyly žalobkyní jako žadatelem kromě kopie pasu předloženy žádné jiné důkazy ani listiny, ze kterých by se tato skutečnost dala zjistit, byla prvostupňovým orgánem zcela po právu vyzvána výzvou ze dne 8. 8. 2017, č. j. OAM-15152-23/TP-2016, aby nepřetržitost svého pobytu prokázala jinak. Správní orgán prvního stupně proto nepochybil a nejednal v rozporu s Nařízením ani vnitrostátními právními předpisy, když žádost žalobkyně následně zamítl a žalovaná nepochybila, když jeho rozhodnutí potvrdila. V dané věci, žádosti o povolení k trvalému pobytu, se jedná o tzv. řízení na žádost, kdy se ve vztahu k žalobkyni uplatní též právní názor vyslovený Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 7. 4. 2011, č. j. 5 As 7/2011-48, na který*

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

odkazovala ve svém rozhodnutí již žalovaná, tedy, že je v zájmu žadatele, aby shromáždil a správnímu orgánu předložil všechny potřebné doklady, tak, aby mohlo být jeho žádosti vyhověno. Obdobné závěry vyplývají též z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 11. 2009, č. j. 2 As 17/2009–60, jak bude podáno dále.

32. K žalobní námitce žalobkyně spočívající v tom, že se žalovaná nevypořádala s její námitkou, že § 68 odst. 2 písm. e) zákona připouští v souladu s článkem 4 odst. 3 pododst. 2 Směrnice, aby překročení v souhrnu 310 nepřítomnosti za podmínky nepřekročení 6 po sobě jdoucích měsíců nepřítomnosti sice způsobovalo nezapočitatelnost, ale nikoliv narušení nepřetržitelnosti uvádí soud následující. Soud předně uvádí, že pokud Směrnice stanoví, že *ve zvláštních nebo výjimečných případech dočasné povahy a v souladu s vnitrostátními právními předpisy mohou členské státy připustit, že delší období nepřítomnosti, než je uvedeno v prvním pododstavci, neznamená přerušení doby uvedené v odstavci 1. V těchto případech nevezmou členské státy dané období nepřítomnosti při výpočtu doby uvedené v odstavci 1 v úvahu*, takový postup předně předpokládá, že tato „výjimka“ bude stanovena ve vnitrostátních předpisech. Pokud ve vnitrostátních předpisech uvedena není, stěží se jí může žalobkyně dovolávat. Pokud tedy správní orgán prvního stupně výklad této Směrnice, tak jak se žalobkyně dovolává, neučinil, a pokud žalovaná tento postup potvrdila, jsou jejich rozhodnutí zcela v souladu se zákonem.
33. Soud potom neshledal ani rozpor mezi souvisejícími články Nařízení a postupem a argumentací správních orgánů v projednávané věci, jakož ani ve vztahu mezi uplatněním podmínek dle čl. 11 a 12 Nařízení ve spojení s dikcí § 68 zákona. K tomu soud dodává, že pojmy v rámci Nařízení je třeba vykládat dle jeho čl. 2, zde předně dle čl. 2 bodu 16), kde je pro účely aplikace Nařízení vymezen pojem „povolení k pobytu“. Právě s ohledem na definici v tomto bodě obsaženou je pak třeba posuzovat též další články Nařízení, z nichž nemožnost aplikace ve vztahu k projednávané věci nevyplývá. Čl. 6 Nařízení stanoví *Podmínky vstupu pro státní příslušníky třetích zemí* se pak na danou situaci vůbec neuplatní.
34. K žalobkyní tvrzenému rozporu s vybranými články Nařízení soud opakuje, že bylo na žalobkyni, aby splnění podmínky pobytu 5 let před podáním žádosti prokázala a to jakýmkoliv způsobem. Pokud tedy správní orgány vycházely z údajů v cestovním pase, jednaly tak zcela v souladu s články 12 a 13 Nařízení, dle nichž – jak správně uvedly již žalovaná a prvostupňový správní orgán – je v zájmu cizince, aby zajistil, že jeho cestovní doklad byl na hranici Schengenského prostoru opatřen otiskem přechodového razítka. Pro případ, že by se tak nestalo, leží důkazní břemeno na něm, tj. je to právě žadatel o udělení povolení k trvalému pobytu, který musí doložit podklady, jimiž vyvrátí zjištění správního orgánu o době jeho nepřítomnosti plynoucí z jeho cestovního dokladu, přičemž, pokud tak neučiní, mohou mít správní orgány v souladu s čl. 12 odst. 1 a 4 Nařízení legitimně za to, že tento žadatel nesplňuje nebo přestal splňovat vyžadované podmínky délky pobytu.
35. Jak již bylo uvedeno, žalobkyně k podané žádosti doložila cestovní doklad, z něhož byl zřejmý takový rozsah dnů pobytu žalobkyně mimo území České republiky v rozhodném období (610 resp. 595 dnů), že tato skutečnost právem vedla OAM k výzvě, aby se žalobkyně vyjádřila ke své nepřítomnosti na území, popř. aby doložila doklady potvrzující splnění podmínek § 68 zákona tak, že jimi věrohodně prokáže důvody své nepřítomnosti, a to formou listinných důkazů. Takový postup považuje soud za zcela přiléhavý a postup dle § 50 a § 52 správního řádu za procesně správný, a to za situace, kdy ze žalobkyní doloženého cestovního dokladu č. 722013310 správní orgán prvního stupně zjistil, že doba nepřítomnosti žalobkyně na území v rozhodné době (dle § 68 odst. 1 zákona – 5 let nepřetržitého pobytu na území před podáním žádosti) činila celkem 595 dnů. Takto

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

zjištěný stav věci pak neumožňoval vyhovět žádosti žalobkyně o udělení povolení k trvalému pobytu dle § 68 zákona. Naopak - vyhovění žádosti žalobkyně za takovéto procesní situace bez dalšího by bylo v rozporu s ustanovením § 68 odst. 2 písm. e) zákona, kde se předpokládá, že doba nepřítomnosti cizince na území v rozhodné době nesmí přesáhnout 310 dnů.

36. Za skutkového stavu k datu výzvy prvostupňového správního orgánu bylo tedy třeba, aby žalobkyně ozřejmila, zda se doba její nepřítomnosti na území České republiky do doby pobytu podle § 68 zákona započítává, či nikoli, resp. zda není narušena nepřetržitost. V této souvislosti soud zdůrazňuje, že součástí výzvy byla i konkretizace jednotlivých dat nepřítomnosti žalobkyně (ve formě podrobného seznamu) tak, jak vyplynuly z cestovního dokladu. Není tedy pravdou, že OAM postupoval v rozporu se správní praxí či základními zásadami správního řízení dle správního řádu, neboť žalobkyně přehledným způsobem seznámila s konkrétními daty jeho nepřítomnosti na území a jasným a určitým způsobem mu sdělil, že je třeba jeho součinnost a jakým způsobem má být provedena. Nelze též přehlédnout, že žalobkyně údaje o počtu dnů její nepřítomnosti na území v rozsahu vyplývajícím z jím doloženého cestovního dokladu v reakci na výzvu ani v pozdějších podáních nezpochybňovala a nic dalšího k nim neprokazovala ani nedokládal.
37. Zde soud uvádí, že bylo hlavně a především na žalobkyni, aby předložila tvrzení a označil důkazy, kterými by konkretizovala své cesty, popř. doložila přítomnost na území. To však neučinila a správní orgán musel vycházet jen z těch podkladů, které mu byly dostupné, v tomto případě z cestovního pasu žalobkyně. Na tomto místě soud odkazuje na obdobný názor zastávaný judikaturou, jak se podává kupř. z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 Azs 12/2015-38, či rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 11. 2009, č. j. 2 As 17/2009-60, ze kterého se podává, že „[ř]ízení zahajovaná na návrh, tedy i řízení o žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu, nejsou ovládána zásadou vyšetřovací a koncentrace řízení je v nich namístě. Je zejména v zájmu žadatele (zde stěžovatele), aby shromáždil a správnímu orgánu předložil všechny potřebné podklady. Pokud tak stěžovatel neučinil, je současná situace důsledkem pouze jeho nečinnosti; správní orgány při zjišťování skutkového stavu nepochybily, neboť musely vycházet z podkladů, které měly k dispozici.“ Výše uvedené se dá v plném rozsahu vztáhnout i na zde projednávanou věc.
38. V další žalobní námitce žalobkyně namítala nezákonnost rozhodnutí spočívající ve směšování podmínek pro udělení povolení k trvalému pobytu a pro přiznání statusu dlouhodobě pobývajícího rezidenta ve státech ES.
39. K této žalobní námitce městský soud uvádí, že správní orgány jednaly v souladu se základními zásadami správního řízení včetně principu zákonnosti, když jimi zjištěný skutkový stav podřadily pod příslušné právní normy, obsažené v § 68 odst. 1 a 3 zákona, rozhodnutí bylo řádně odůvodněno a žalobkyně byla ohledně svých námitek odkázána též na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 6. 2016, č. j. 9 Azs 95/2016-29, kde se k jím rozporovanému postupu správního orgánu uvádí, že „Česká republika závazky ze Směrnice transponovala do zákona o pobytu cizinců novelou č. 161/2006 Sb., která nabyla účinnosti 27. 4. 2006. Současně zvolila takový způsob transpozice, že provázala rozhodování o trvalém pobytu dle tehdejšího § 67 (po novele až do současnosti § 68 zákona), který zároveň novelizovala dle požadavků Směrnice s nově zavedeným institutem „Právní postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta v Evropském společenství na území“ (§ 83 - § 85 zákona o pobytu cizinců). O provázání těchto dvou institutů v jednom jediném řízení svědčí zejména uvozovací věta § 83 odst. 1 zákona o pobytu cizinců) a rovněž tak i skutečnost, že dle § 85 odst. 3 téhož zákona [p]latnost rozhodnutí o přiznání právního postavení rezidenta na území zaniká

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

zrušením platnosti povolení k trvalému pobytu. Tím, že zákonodárce tyto dva instituty provázal, musí být i samotné řízení o trvalém pobytu dle § 68 zákona o pobytu cizinců vedeno v souladu s požadavky Směrnice. Pokud by k tomuto provázání nedošlo, mohl by zákon stanovit podmínky pro přiznání trvalého pobytu prakticky libovolně, neboť jde o vnitrostátní institut. Jestliže však zákon pro přiznání postavení rezidenta stanoví podmínku získání trvalého pobytu, musí být i podmínky trvalého pobytu vykládány eurokonformně, resp. v souladu s požadavky Směrnice a případnou judikaturou Soudního dvora. Tento závěr platí i pro § 75 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců, který stanoví důvody pro nevydání, zánik platnosti a zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu (mj. nesplnění podmínek stanovených v § 68 uvedeného zákona). Tyto důvody, včetně § 68 zákona o pobytu cizinců, musí být aplikovány v souladu s důvody pro nepřiznání postavení rezidenta dle Směrnice. Za situace, kdy věc spadá do období po přistoupení České republiky do Evropské unie a současně se jedná o výklad práva v oblasti právní úpravy, jejíž vznik, působení a účel je bezprostředně navázán na unijní právo, je nutno při výkladu českého zákona o pobytu cizinců vycházet z principu eurokonformního výkladu.“ Ve vztahu k této žalobní námitce tak městský soud nezákonnost napadeného rozhodnutí neshledal.

40. K tomu městský soud dále uvádí, že námitka žalobkyně, že postačí jednou splnit podmínku nepřetržitého pětiletého pobytu a jeho následné přetržení již nemůže mít žádný vliv, je nedůvodná, když – jak vyplývá z ustálené správní praxe, judikatury správních soudů i ze Směrnice samotné – tato podmínka musí být splněna ke dni podání žádosti, tj. pro posouzení zákonné podmínky nepřetržitého pobytu je rozhodující období pěti let bezprostředně předcházejících podání žádosti (k tomu rovněž rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 27. 9. 2016, č. j. 48 A 47/2015-58). Pro úplnost městský soud rozvádí, že tedy nelze zkoumat stav od počátku legálního pobytu stěžovatele v České republice, tj. kdykoli do minulosti, ledaže by některá z nepřítomností cizince dosahovala svojí vážností jednoho z příkladů vyjmenovaných v § 68 odst. 3 větě druhé zákona – tedy těhotenství a narození dítěte, závažné onemocnění či studium nebo odborné školení (obdobně též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 10. 2017, č. j. 9 Azs 202/2017-42). Tento právní názor byl pak potvrzen a doplněn mj. rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 7. 2016, č. j. 8 Azs 36/2016-41, kdy byly podmínky blíže vymezeny též jako „*mimořádné, výjimečné či v životě cizince natolik zásadní životní situace, pro něž zákonodárce poskytuje cizinci dobrodíní spočívající v tom, že nastanou-li, nepůsobí přetržku doby jeho pobytu na území.*“ K tomu však Nejvyšší správní soud v tomtéž rozsudku doplnil, že se tyto situace na druhou stranu „*nezohlední v době trvání nepřetržitého pobytu, kdy o tuto dobu musí cizinec pobývat na území republiky déle, hodlá-li splnit podmínku nepřetržitosti pobytu po dobu 5 let vyplývající z § 68 odst. 1 zákona.*“ Přitom je třeba v souladu s výše uvedeným přihlížet k provázanosti institutů trvalého pobytu a postavení dlouhodobě pobývajících rezidenta, kdy musí být řízení o žádosti o povolení k trvalému pobytu podle § 68 zákona v souladu s požadavky Směrnice a § 68 odst. 1 zákona je třeba vykládat za použití jejího nepřímého účinku, jak ostatně uvedly ve svých rozhodnutích též správní orgány obou stupňů.
41. V poslední žalobní námitce žalobkyně namítala nepřezkoumatelnost závěru o délce pobytu na území pro rozpor s § 3 a § 68 odst. 3 správního řádu, kdy uvedla, že i v případě, že by nebyly shledány důvodnými její námitky vypsáné výše, domnívá se, že skutkový stav nebyl zjištěn tak, aniž by o něm nepanovaly důvodné pochybnosti
42. V rámci vypořádání tohoto žalobního bodu městský soud předně uvádí, že správní orgány obou stupňů vycházely ze zjištěného skutkového stavu dle žalobkyní doloženého cestovního dokladu, tj. že žalobkyně nesplnila základní podmínku pro vydání povolení k trvalému pobytu dle § 68 odst. 1 zákona, neboť pobývala mimo území České republiky

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

více než 310 dnů (zde 595 dnů), což je maximální doba povolené nepřítomnosti při zachování nepřetržitosti pobytu uvedené v § 68 odst. 2 písm. e) zákona v rozhodném znění. Byla tak narušena podmínka nepřetržitosti pobytu žadatele a tím nebyly splněny podmínky pro vydání povolení k trvalému pobytu.

43. K žalobkyní namítanému nezjištění skutkového stavu bez důvodných pochybností městský soud odkazuje na samotný správní spis a na průběh řízení před správními orgány, kdy ve věci bylo poprvé rozhodnuto prvostupňovým správním orgánem rozhodnutím ze dne 27. 2. 2017, č. j. OAM-15152-14/TP-2016, jímž byla na základě výše uvedeného zjištění skutkového stavu žádost žalobkyně zamítnuta. Toto rozhodnutí však bylo k odvolání žalobkyně zrušeno (prvním) rozhodnutím žalované ve věci ze dne 15. 6. 2017, č. j. MV-64190-4/SO-2017, dle něhož prvostupňový správní orgán sice nepochybil ohledně hledisek posuzování žádosti žalobkyně, tj. posuzováním její žádosti za rozhodné období 5 let, které bezprostředně předcházely podání žádosti žadatele o povolení k trvalému pobytu na území, ale pochybil při doložení rozhodných dat příjezdů a odjezdů žalobkyně z území České republiky. Toto pochybení bylo ovšem prvostupňovým správním orgánem napraveno rozhodnutím ze dne 9. 2. 2018, č. j. OAM-15152-27/TP-2016, jak v žalobou napadeném rozhodnutí konstatovala též žalovaná.
44. V této souvislosti soud opětovně zdůrazňuje, že se v tomto řízení jedná o řízení o žádosti a nikoliv o řízení, v němž má být z moci úřední uložena účastníkovi povinnost ve smyslu ust. § 50 odst. 3 správního řádu, dle kterého jen a pouze v tomto případě *je správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch účastníka*. Naopak na řízení se vztahuje ust. § 50 odst. 2 věta druhá správního řádu stanovující povinnost *při opatrování podkladů pro rozhodnutí poskytnout správnímu orgánu veškerou potřebnou součinnost*. Pokud účastník součinnost neposkytne, vychází správní orgán z podkladů, které má k dispozici v tomto případě z cestovního pasu.
45. Žalobkyně byla po zrušení prvního rozhodnutí prvostupňového správního orgánu vyzvána k součinnosti pro odstranění pochybností o jejích příjezdech a odjezdech z území České republiky a k doložení dokladů, které by její přítomnost na území prokazovaly. Žalobkyně však zůstala z větší části nečinná a vyjma výpisů z bankovního účtu doložených až v rámci odvolacího řízení, ničeho nedoložila. Sám správní orgán prvního stupně pak ve svém rozhodnutí postupoval v souladu s ustanovením § 3 správního řádu tak, že připouštěl „spárování“ nejasných dat odjezdů/odletů a příjezdů/přiletů na území České republiky ve prospěch žalobkyně tak, aby počítání rozhodného období nepřítomnosti na území bylo pro ni příznivější. I přesto ovšem uváděná výsledná doba nepřítomnosti na území významně převyšovala zákonem maximálně požadovaných 310 dnů nepřítomnosti, jak vyplývá z § 68 odst. 1 zákona (k tomu srov. přiměřeně též rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 1. 2. 2017, č. j. 15 A 41/2013-74).
46. Samotná žalobkyně pak měla – jak uvádí v podané žalobě i v dalších vyjádřeních – v souladu se zněním § 44 správního řádu, možnost podat svou žádost o povolení k trvalému pobytu již dnem 4. 8. 2013, kdy dle jejího názoru již splňovala všechny podmínky dle § 68 zákona. Žalobkyně tak však neučinila a ani nedoložila svůj předchozí cestovní pas, který měl – opět jen dle jejího vyjádření bez bližšího podložení – splnění podmínek bez důvodných pochybností prokazovat. Skutečnost, že tento cestovní pas žalobkyně ke své žádosti nepřiložila a dále, že svou žádost podala až dne 22. 9. 2016, jde plně k tíži žalobkyně, stejně jako nedoložení dokladů prokazujících buď její přítomnost na území České republiky ve správními orgány rozporovaném období, nebo naopak prokazujících závažné důvody objasňující její nepřítomnost. Pokud by se potom

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

prvostupňový správní orgán a žalovaná nezabývaly splněním podmínek dle § 68 a násl. zákona a vycházely toliko z nedoložených tvrzení žalobkyně, jednalo by se z jejich strany o nedodržení zásady zákonnosti (legality) vymezené v § 2 odst. 1 správního řádu a též o jednání v rozporu s veřejným zájmem dle § 2 odst. 4 téhož právního předpisu. Navíc by v případě následování postupu přezkumu splnění podmínek, jak jej žalobkyně doporučuje v podané žalobě, správní orgány *de facto* nedisponovaly žádným efektivním právním nástrojem pro posouzení žádosti o povolení k trvalému pobytu a za situace, kdy by žadatelé ke své žádosti ničeho nedoložili, by tak neexistoval jasný právem aprobovaný postup, jak o žádosti rozhodnout. Žalobkyně potom nebyla na svých právech zkrácena ani ve vztahu k jí uváděným tzv. „lichým“ datům v jejím cestovním pasu, kdy v tomto případě prvostupňový správní orgán řešil tuto situaci ve prospěch žalobkyně a nebral tato data při počítání výsledné absence žalobkyně na území České republiky v úvahu. Žalobkyni tak žádná újma na jejích veřejných právech nevznikla.

47. Zde městský soud opětovně zdůrazňuje, že je to sám cizinec, kdo ví, kdy a kde se po dobu svého povolení k pobytu na území České republiky reálně zdržoval. Je tedy logicky na něm, aby přesvědčivě tvrdil a především doložil svůj skutečný pobyt v případě, že neodpovídá údajům (otiskům razítek) v cestovním dokladu. Žalobkyně mohla a měla např. navrhnout, aby si správní orgány vyžádaly záznamy ze systémů spravovaných Ředitelstvím služby cizinecké policie (IS OBZOR, IS KODOX), jak se toho domáhá ve své žalobě. Pro úplnost městský soud doplňuje, že se z napadeného rozhodnutí, ani rozhodnutí v prvním stupni nepodává, že by správní orgány uznaly délku doby pobytu žalobkyně na území České republiky v délce 9 let, jak tvrdí žalobkyně v podané žalobě. Rovněž z nich nevyplývá, že by správní orgány obou stupňů tvrdily, že podmínky pro vydání povolení k trvalému pobytu žalobkyně splnila. Správní orgány naopak setrvaly na své argumentaci a předně OAM se přes výzvu k součinnosti a přepočít „lichých“ dat z cestovního pasu žalobkyně pokoušel zjistit rozhodné skutečnosti, které by odstranily stav, bránící dle § 68 zákona ve spojení s § 75 odst. 1 písm. f) zákona žádosti žalobkyně vyhovět, k čemuž ovšem i vlivem nedoložení potřebných podkladů ze strany žalobkyně nedošlo.
48. Lze tak uzavřít, že správní orgány obou stupňů vyšly z úplně a dostatečně zjištěného skutkového stavu, při svém procesním postupu se nedopustily porušení procesních předpisů ani své správní praxe, a jimi zjištěný skutkový stav z podkladů předložených samotnou žalobkyní (cestovní doklad) postačoval pro právní posouzení věci a důvodnosti žádosti, a konečně, že jejich rozhodnutí není postaveno na domněnkách, ale na konkrétní právní argumentaci, která vyčerpávajícím způsobem posoudila zjištěný skutkový stav a to zcela v souladu se zákonem. Skutečnost, že žalobkyně s takovým právním posouzením nesouhlasí, nemůže být bez dalšího důvodem pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí, a to hlavně s přihlédnutím k tomu, že se jednalo o řízení na žádost a žalobkyně na výzvu prvostupňového správního orgánu k doplnění podkladů a odstranění pochybností nepředložila vyžadované podklady a významné skutečnosti, které by odůvodňovaly rozhodnout v její prospěch za situace, kdy nesplnila podmínky dle § 68 odst. 1 zákona, neprokázala.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

49. Městský soud v Praze neshledal důvodnou žádnou ze žalobkyní vznesených žalobních námitek, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
50. O nákladech řízení rozhodl Městský soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Ve věci úspěšné

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

žalované náleží právo na náhradu nákladů řízení. Protože však žalované nad rámec její úřední činnosti náklady nevznikly, soud jejich náhradu žádnému z účastníků nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 21. dubna 2021

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu